

Pasen 2020 in tijden van Corona

*Tussen waken, tussen dromen,
in het vroege morgenlicht,
wordt de steen van het graf genomen,
horen vrouwen het bericht,
dat door dood en duisternis,
Jezus bij hen is.*

Een quarantaine in veertigdagentijd. Een stille week die inderdaad heel stil zal zijn in de kerken, en op de straten. De kerkelijke tijd waarin we leven laat zich goed beschrijven in termen die op dit moment overal gebezigd worden.

Na het carnaval komt de crisis, de angst, de onzekerheid en ontredde- ring. De crisis culmineert in Jezus' eenzame kruisdood op Goede Vrijdag. Hoe het daarna verder moet met de ontredde wereld en met Jezus' boodschap van liefde? Wie het weet mag het zeggen. Het wordt doodstil. De Stille week. Stille Zaterdag. Volstrekt onverwacht volgt Pasen met een boodschap van hoop. De dood heeft niet het laatste woord. Na de crisis is er toch nieuw perspectief, is er nieuwe hoop. Jezus' leerlingen gaan uiteindelijk, na het grote verdriet om zijn verscheiden, gesterkt door Pasen in zijn voetspoor verder. Geïnspireerd, creatief, betrokken op elkaar en op de wereld. Over veer- en geestkracht gesproken!

Aan die boodschap van hoop mogen we ons juist nu optrekken. Ze is te vertalen in een oude gedachte van een verrassende actualiteit. Waar zorg, vriendschap en liefde bestaan, daar is en blijft God aanwezig. Hoe belangrijk zorg, vriendschap en liefde zijn, dat beseffen we juist in deze tijd allemaal. Dat betekent helaas niet dat elke ziekte voorkomen of genezen kan worden. Het betekent wel dat we uitgenodigd worden elkaar bij te staan en voor elkaar te zorgen. Met extra oog voor de meest kwetsbaren. In Nederland, maar ook in de vluchtelingenkampen, de townships en de favela's. Hoe zal men daar anders het coronavirus kunnen overleven

dat door de wereld raast? Ook in verwarrende tijden dienen kernwaarden van onze beschaving fier overeind te blijven en zich te vertalen in zorg, vriendschap en liefde. Waar zij bestaan, daar is God aanwezig. Het geeft Pasen als feest van de hoop dit jaar extra zeggingskracht.

In deze voor iedereen moeilijke tijd missen we natuurlijk de concrete samenkomsten in onze gemeenten. Waar we houvast, troost en perspectief ontvangen en gemeenschap ervaren. Op zondagmorgen, in de gesprekskringen en op al die andere manieren waarop

we binnen en buiten de kerkmuren gemeente zijn. We missen het 'huis van hout en steen' waarmee we ons zo verbonden voelen. Maar tegelijk, het huis van de geloofsgemeenschap is meer dan de uiterlijke vorm die ons vertrouwd is. Ook zonder lijfelijke bijeenkomsten kunnen we in bijzondere

omstandigheden op elkaar betrokken zijn én in de wereld staan. We kunnen aan elkaar denken. We kunnen elkaar bellen, schrijven, appen of chatten. We kunnen online kerkdiensten meebelevén. We kunnen een kaars aansteken, stil zijn en bidden voor elkaar. Dat is de uitdaging voor deze tijd: ons huis als een gezamenlijk geestelijk huis blijven beleven. In verbondenheid met elkaar en met de wereld.

In veel remonstrantse gemeenten klinken normaliter op Goede Vrijdag de woorden van onze stichter Johannes Uytenbogaert (1557-1644): 'Zij mogen Christus doden, begraven, in 't graf sluiten met een steen – Christus zal verrijzen. De Goede Vrijdag moet voorgaan, Pasen zal volgen.' We leven en geloven vanuit een perspectief dat er ook dit jaar iets wordt opengebroke met Pasen. Daarom wensen wij u ook dit jaar een goed en betekenisvol Pasen toe!

*Licht moge stralen in de duisternis,
nieuwe vrede dalen waar geen hoop meer is.
U zij de glorie, nu en immermeer!*